

"Jeg sad i stuen og kiggede ud af vinduet, da det skete. Forårssolen lå som fire forskudte firkanter på mit gulvtæppe og bevægede sig langsomt, men sikkert hen over mine fødder....."

Psykolog Anne Cathrine Bomann (født 1983) har henlagt handlingen i sin første roman til en by i Frankrig i mellemkrigstiden, et vanskeligt, men vellykket greb, om end der er et par steder, hvor vi sprogligt befinder os i dette århundrede – men det trækker ikke ned.

Man mærker, at forfatteren føler sig hjemme i det franske på en måde, så det næsten lykkes læseren også at føle sig kendt i det lille samfunds nære miljø. Beskrivelserne af omgivelserne og de små daglige gøremål tegner et nuanceret og aldrig kedeligt billede af "den lille mand", som kan lede tanken hen på Charles Dickens Ebenezer Scrooge i *Et juleeventyr*, om end dramaet her ikke fortjener, at de to sammenlignes i øvrigt. En noget sær og ikke særlig sympatisk mand, plaget af alderens skavanker i krop og sind, møder os i begyndelsen. Træt af livet, træt af arbejdet. Efter hver patientsamtale noterer han omhyggeligt ned, hvor mange samtaler, der nu er tilbage.

"...Jeg sukede lidt for dybt og huskede mig selv på, at efter hende ventede kun 753 samtaler endnu."

Alligevel vækkes læserens nysgerrighed ret tidligt. Nedtællingen er begyndt, hvad sker der, når vi ned til sidste samtale? Og hvad er det ved ham, der alligevel vækker sympati?

Måske de situationer, hvor vi som terapeuter genkender os selv i hans beskrivelse af, hvor afmægtig og uvidende, man undertiden kan føle sig som behandler. Eller i de dialoger, hvor han "kommer til" at være sig selv og dermed viser sin egen sårbarhed med alt, hvad det indebærer:

"Jeg er faktisk ikke sikker på, hvordan jeg kan hjælpe Dem, Thomas. Jeg har aldrig elsket nogen"(siger psykiateren)

(.....) "Nej, så heldige er vi ikke alle. De ville måske have lettere ved at dø" (siger Thomas)

"Måske", medgav jeg, (psykiateren) "men sværere ved at leve."

Agathe er navnet på den patient, som på falderebet får en afgørende betydning for psykiateren. Men terapien med hende fører undervejs til andre forandringer. Disse ruller frem for læseren gennem små sidehistorier. Bl.a. omkring forholdet til hans nabo og til hans sekretær gennem en menneskealder, Mme Surrugue.

Denne lille roman kommer på sine bare 112 sider rundt om nogle af de store temaer i tilværelsen: ensomheden, kærligheden, døden og den meningsløshed, der kan ramme et livstræt menneske. Den er flydende og poetisk i sit sprog, den har en lethed med sig fra første side og i flere glimt en befriende, stilfærdig humor midt i dens alvorlige temaer. På forunderlig vis holdes læseren fanget fra første til sidste side. Værd at lade sig berige af, hvad enten man er ung og utrænnet psykolog eller selv på vej i sin nedtælling til pensionen.

Af Rita Poulsen, cand.pæd.psych.

